

De la mort a la vida

La Pasqua ens posa davant el misteri fonamental de l'existència humana: el pas de la vida a la mort i de la mort a la vida. Una realitat que vivim cada dia potser sense ser-ne massa conscients. Els cristians tenim l'oportunitat de reflexionar-hi i aprofundir-hi d'una manera especial durant el Tridu Pasqual i tot al llarg del temps de Pasqua. Contemplar i resseguir els passos de Jesús en la seva passió, mort i resurrecció ens porta a descobrir el sentit de la nostra pròpia vida. Som fets per a la vida, no per a la mort; però, i aquí hi ha la paradoxa, aquesta vida ens és oferta com un do i la rebem en la mesura que la donem, com féu Jesús.

L'experiència pasqual parteix del trobament personal dels deixebles amb el ressuscitat. Ells el van "veure", però no amb una evidència que es pogués demostrar, era una experiència captada només per la fe. També nosaltres, avui, podem fer aquesta mateixa experiència. Però la presència de Jesús és iniciativa seva, és un do del seu amor. Nosaltres només la podem desitjar, buscar, esperar, acollir, però el

ressuscitat es presenta quan vol i com vol a cada un d'una manera totalment única i personal. Llavors, com els deixebles, també podem dir: He vist el Senyor.

Aquest "veure" comporta una missió: no us guardeu per a vosaltres mateixos el que heu vist i sentit, el que heu experimentat, aneu a comunicar-ho als vostres germans. Vosaltres sou els meus testimonis. La nostra tasca, doncs, és continuar en nosaltres aquesta nova vida de Jesús i escampar-la pel món.

Jesús, s'identifica amb el nostre desig més profund: jo sóc la Vida i he vingut perquè tingueu vida i la tingueu en abundància i ens fa descobrir que «el nostre desig és la nostra possibilitat», com diu Àngela Volpini. Jesús vol que realitzem allò pel qual hem estat creats: viure i estimar. Ell ha dit: qui estima no mor, ha passat de la mort a la vida. Per això només Ell pot saciar aquesta set d'estimar i de ser estimats, que pren un color i una forma en cada persona i cada una ho realitza d'una manera única.

CATALINA TERRATS

Des de la comunitat

Dissabte, 26 de maig

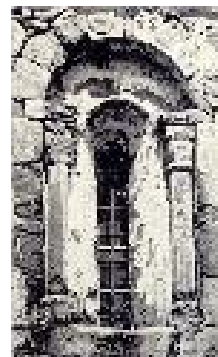
Vetlla de Pentecosta a 2/4 de 8 de la tarda
vespres a les 7

Divendres, 1 de juny

La nova evangelització
XAVIER MORLANS
conferència a 2/4 de 8 de la tarda
vespres a les 7

Dissabte, 2 de juny

Sortida de la comunitat
Visita guiada a **Santa Pau**, poble medieval de la Garrotxa
Passeig amb **carrilet** per la zona volcànica prop d'Olot
Santuari de la Mare de Déu dels Arcs

MOSSÈN FRANCESC, UN CAPELLÀ DE MONGES

Continuant el que ens hem proposat aquest curs de donar a conèixer, a través del Butlletí, persones significatives de la nostra comunitat, aquesta vegada li ha tocat al nostre estimat mossèn Francesc

Francesc Vergés i Vives nasqué a Sant Feliu de Llobregat, l'any 1919. Fou ordenat prevere l'any 1943 a Roma.

Arribà al monestir de Sant Pere de les Puel·les l'any 1946, i s'hi quedà. Alguna cosa el devia captivar!!!

Tingué una estreta relació amb mossèn Manel Bonet, de qui se sentia germà i amic. D'ell va rebre assessorament en molts aspectes, sobretot pel que fa a la decisió d'adherir-se a la Unió Sacerdotal, recentment instituïda.

Convençut i difusor de l'esdeveniment que per la nostra Església significà el Concili Vaticà II, la comunitat de monges li agraeix l'encoratjament que en va rebre per tal d'assimilar i posar-se en línia amb l'esperit i les directrius del Concili. No només ens posava al dia dels esdeveniments eclesials sinó també de tot el que concernia a la societat.

És un home enèrgic, culte, defensor i coneixedor a fons del seu país, la seva cultura, història i llengua. Coherent amb el que creu i pensa, la qual cosa li va donar algun ensurt en temps de la dictadura.

Al llarg de tota la seva vida ha desenvolupat una gran activitat, com a consiliari d'equips de matrimonis, organitzant per a ells i per a altres laics un recés cada estiu. Rebia contínuament a casa seva qui hi cerqués ajut personal i consell espiritual. Tota la vida ha estat dedicada a Déu, als altres i a la seva terra.

Dels seus coneixements i experiències n'hem gaudit al llarg de molt temps, a través dels seus sermons dominicals, quan laics i monges preparàvem l'eucaristia dels diumenges i de les festes, posant-nos al dia dels esdeveniments de la vida de l'Església i estimulants-nos no sols a viure amb coherència la nostra fe, sinó també la nostra comunió entre nosaltres i la solidaritat i el compromís social. Amb entusiasme animava les sortides de comunitat, estudiant-ne minuciosament el recorregut a fer, per explicar-nos en tot detall el que visitàvem i fent-nos conèixer i estimar la nostra terra.

Ara continua rebent a casa l'agraïment de moltes persones que han rebut el seu mestratge, i continua concelebrant l'Eucaristia cada diumenge; malgrat la seva malaltia, no falla mai i nosaltres ens en sentim

Moltes gràcies, mossèn Francesc.

Des de l'ACAT

SER UNA VEU CLARA I PÚBLICA DENUNCIANT LA TORTURA

La nostra ACAT Catalunya/Espanya celebra enguany 25 anys. Un amic ens deia «no heu aconseguit eliminar la tortura però sí heu aconseguit denunciar-la, fer-la visible». Tenim molts testimonis de víctimes que ens han dit que, saber que som al seu costat, els dona força per resistir davant la injustícia i per esperar lluitant contra la impunitat. Algunes fites concretes aconseguides, com la petició al Conseller Saura d'introducció de videocàmeres als llocs de detenció. Perquè a l'Estat espanyol, encara hi ha maltractament a immigrants: als carrers, a les comissaries o Centres d'Internament d'Immigrants (CIE); hi ha humiliacions i maltractament per part d'alguns funcionaris de presó i en alguns centres de menors; hi ha una actuació desproporcionada d'alguns membres dels cossos de seguretat en manifestacions públiques, etc.

Creiem que l'Església hauria de ser una veu clara i pública denunciant la injustícia, i especialment la tortura i els maltractaments a casa nostra i quan les multinacionals espanyoles i catalanes, a l'exterior, violen els drets humans. Vetllem perquè amb els mitjans de la seva tasca pastoral no afavoreixi a cap d'aquestes institucions o empreses. I amb això ens referim al finançament, al contracte de serveis o de productes, etc.

Com a associació ecumènica treballem i preguem junts contra la injustícia i a favor de la resolució de conflictes, més enllà de les diferències. És la nostra aportació per deixar clar que el missatge central de l'evangeli és que totes les persones, sense excepció, som germanes i germans, i ningú no ha de ser torturat ni maltractat.

(de l'article enviat per l'ACAT a Catalunya Religió)

Des del testimoniatge

PERQUÈ CONTINUO A L'ESGLÉSIA

Transcrivim una entrevista feta pels mitjans de comunicació a Jesús Huguet, capellà de la diòcesi de Solsona, mort d'accident de trànsit el passat 9 de març d'enguany.

En ella contestava la pregunta que li havien fet:

Com és que un home obert i crític com vostè continua en aquesta Església?

La meva resposta és molt senzilla: si un dia vaig creure en Jesucrist, gràcies a aquesta Església que me'l va fer conèixer (només ella n'ha conservat la memòria viva) ara crec en l'Església gràcies a Jesucrist. Crec que Jesucrist es va comprometre i continua compromès amb aquesta Església santa i pecadora, mare i meretriu, que l'anomenava sant Agustí. El dia que Jesucrist deixés de creure en aquesta Església, jo també deixaria de creure-hi. Però, mentre Jesucrist continuï confiant en ella, jo no tinc dret a deixar de confiar-hi.

La meva fe ha estat sempre difícil i dolorosa. Però fa temps que he fet de Jesús el garant de la meva existència, el mòbil i referència de la meva vida

Certament, no és l'Església que voldria ni, ben segur, l'Església que hauria volgut Jesús, i que havia somiat el Vaticà II. Però, a fi de comptes, amb totes les seves xacres, és l'Església de Jesucrist.

Seria una pedanteria pensar que jo puc viure sol, pel meu compte, la fe cristiana. I encara ho seria més pretendre crear una altra Església que fos pura, irreprotxable, totalment fidel a Jesús. O simplement millor de la que tenim. Jo també reconec les meves mancances i errors. I sé que, mentre l'Església no deixi de ser humana, mai no estarà exempta de febleses i infidelitats.

Per això crec que la millor opció es la de treballar pacientment i coratjosament, amb implicació i compromís, per renovar des de dins aquesta nostra malmesa Església. Per això de vegades sóc tan crític, més del que voldrien els bisbes. Però no em sap greu. Més d'una vegada ho he dit: voldria estimar més, tenir més caritat, per poder ser més valent. Voldria sobretot extirpar de l'Església totes aquelles coses que no vénen de Jesús i que fan patir la gent, voldria que l'Església fos, com deia Joan XXIII, aquella font de plaça de poble, en què tothom pogués trobar una mica d'aigua fresca per saciar la set, que la fe cristiana fos, enmig de les tribulacions de la vida, una font inesgotable de goig, de coratge i d'esperança.

Sí, tinc encara altres raons per a seguir en aquesta Església. A les meves hores baixes, em conforta l'Església que jo anomeno de sotabosc, que no fa soroll ni crida l'atenció però que fa un treball incalculable, sigui als barris i carrers de Barcelona, sigui a missions, sigui en el clos humil i abnegat de la famí-

lia, on sovint s'hi registren veritables heroïcitats. Tinc, a més, un munt de persones, creients i no creients, que m'aprecien i m'estimen molt més del que em mereixo, que d'alguna manera em tenen com a punt de mira i que difícilment entendrien la meva deserció.

És per totes aquestes raons que penso continuar i morir en aquesta meva «pobra, bruta, trista, dissortada» Església.

Des de la solidaritat

ACTITUDS SOLIDÀRIES

El moment que vivim demana de tota la societat unes actituds solidàries amb els qui pateixen més de prop les conseqüències de la crisi econòmica

Ens sentim compromesos a:

- continuar **denunciant** totes les injustícies que atempten contra els drets humans dels treballadors i treballadores a partir d'actuacions que visibilitzin les víctimes de la crisi;
- treballar allà on som (família, barri, lloc de treball, parròquia, moviments, associacions...) per crear **xarxes de solidaritat**;
- **sensibilitzar** les persones que formem l'Església perquè donem exemple evangèlic des de l'austeritat, confiança, esperança, justícia, germanor, hospitalitat, amor fratern i acollida;
- educar un **estil de vida més auster**, valorant les coses petites, sabent compartir el poc que tenim... amb el nostre testimoni dia a dia i, a la vegada, amb la creació d'espais de trobada de solidaritat i acollida: bancs del temps, bescanvi de coses, caixes de resistència, compartir béns.

(Extret d'un full publicat pels moviments obrers cristians de Catalunya i Balears)

Racó de lectura

Una nova imatge de Déu i de l'ésser humà Teresa Forcades i Angela Volpini

El mes d'octubre de 2008 al nostre monestir de Sant Pere es varen organitzar unes Jornades amb el títol *Una nova imatge de Déu i de l'ésser humà* amb la intenció de donar a conèixer el pensament de l'Angela, força desconeguda en el nostre país i aprofundir en el de la Teresa i que ara podem trobar en aquest llibre de recent publicació

Les dues autores varen mantenir un diàleg profund i vibrant, moderat hàbilment per Laia de Ahumada, que va permetre endinsar-nos en el seu complex pensament i en el seu viure.

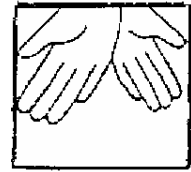
Es tractava d'obrir un espai en el temps perquè expliquessin temes cabdals que suscitésin preguntes sobre el viscut, elaborat i confrontat per elles.

L'ampli ventall de temes exposats no va deixar-nos indiferents.

El llibre pretén fer d'altaveu de tot allò que vàrem escoltar, d'un nou llenguatge que facilita un pensament novell capaç de donar resposta al moment que vivim i fer-nos avançar cap a una nova humanitat. El seu atractiu es troba no únicament en el contingut, sinó també en la forma com el tracten les autores des de la seva experiència, amb exemples i citacions que sorgeixen de manera espontània.

Lluny de lliçons magistrals ens trobem davant d'una lliçó de vida.

Barcelona: Abadia de Montserrat, 2012 (L'Espiga ; 103)

Ensenyeu-nos a ser bons

Però bons de veritat.

Amb la bondat del pa, que a tothom agrada i mai no cansa.

No pas amb una bondat trista i avorrida, sinó amb una bondat reconfortant, que irradiï coratge i alegria i sigui per als cansats i afeixugats, com un doll d'aigua fresca.

No pas amb una bondat tova i estèril, sinó amb una bondat diligent i activa, que no s'arronsi davant les dificultats i el compromís, que tingui uns ulls ben oberts per a descobrir les necessitats i unes mans ben llargues per a posar-hi remei.

No pas amb la bondat del bona fe, però sí amb la bondat del que, a pesar de tot, té fe en Déu i en les persones.

Feu-nos bons, Senyor, amb una bondat senzilla i franca, que no humiliï ni carregui.

Amb una bondat lúcida que, sense deixar de veure les males passades, no es deixi vèncer per elles.

Amb una bondat que no es cansi de perdonar.

Amb una bondat que no es defensi, però que desarmi.

Amb una bondat tan flexible amb els poderosos, com misericordiosa amb els febles.

Amb una bondat que per a tothom abasti, pels bons i pels dolents, pels amics i els enemics.

Amb una bondat que faci venir ganes de ser bo.

JESÚS HUGUET, sacerdot +